

Miracolul și puterea credinței prin icoanele din Sibiel

La invitația Institutului Cultural Român din Budapesta, în 19–20 martie, jurnalistul italian *Giovanni Ruggeri* a făcut o prezentare multimedia a icoanelor pe sticlă aflate în Muzeul „Zosim Oancea” din satul Sibiel, atât la sediul ICR din Budapesta cât și la filiala din Seghedin.

Prin strădania sa, în anul 2008 a apărut un album dedicat icoanelor pe sticlă din Sibiel și fondatorului muzeului, în limba română, italiană, germană, engleză și franceză, de asemenea a realizat un site în cinci limbi despre Sibiel și puterea credinței într-un deceniu al terorii. Jurnalistul italian a mărturisit că este poate straniu ca un italian să prezinte în Ungaria valori culturale românești, dar drumul său spre România a început prin Ungaria, unde fusese trimis corespondent în Europa de Est. Atunci cineva l-a îndemnat să meargă și

în România. Revelația sa a fost foarte mare când a descoperit câte comori culturale și spirituale se află într-o țară despre care occidentalii abia dacă știu unde se află pe harta Europei. Este demn de menționat că prezentarea icoanelor, jurnalistul italian a făcut-o în limba română, aceasta fiind pentru auditoriu o surpriză și un farmec în plus.

Giovanni Ruggeri a arătat că a vorbi despre icoanele pe sticlă din Transilvania înseamnă și a vorbi despre suferință. Dar în contextul de azi al integrării, diferențele sunt o valoare și nu un motiv de conflict. A continuat precizând că icoana este o rugăciune pentru cel care o scrie – pentru că icoana nu este pictată, ci scrisă – și e rugăciune și pentru cel care se roagă în fața ei. Credința și istoria, eternitatea și timpul merg tot timpul împreună în icoanele pe sticlă. Jurnalistul italian a arătat că apariția icoanelor pe sticlă este strâns legată de Mănăstirea Nicula, unde la sfârșitul secolului al XVII-lea încep pelerinajele credincioșilor la icoana făcătoare de minuni. Pentru pelerinii sosiți aici încep să se picteze pe sticlă mici icoane pe care aceștia le duc cu ei în amintirea pelerinajului. Muzeul înființat de preotul Zosim Oancea din Sibiel este unic în lume, fiind cel mai mare, cu cele peste 600 de icoane, provenite din Valea Mureșului,

zona Făgărașului, zona Brașovului, dar și din Bucovina și Banat, împreună cu altele de inspirație catolică și probabil de origine austriacă, introduse de fondator pentru a evidenția prin contrast specificul icoanelor transilvănene. Dar este mai mult decât un muzeu: este o minune, pentru că a fost înființat în plin comunism, de un preot care fusese în închisorile și lagărele de muncă ale comunismului timp de 15 ani, tocmai pentru credința sa.

Jurnalistul italian a prezentat istoria pe scurt a muzeului, care la început a fost amenajat într-o magazie veche, refăcută cu mult farmec și râvnă între 1970 și 1971 de părintele Zosim Oancea, ajutat de credincioșii din sat și măicuțele Eufimia și Teodora, de la Mănăstirea „Dintr-un lemn” din județul Vâlcea. Datorită celor 200 de icoane și la cererea părintelui, Sibielul va fi inclus în circuitul cul-

tural și turistic, ceea ce va deschide seria unor vizite, inclusiv din străinătate, cum a fost delegația UNESCO sau membrii fundației americane „Friendship Ambassadors” în 1973. La jumătatea anilor 70, Sibielul devine un mic centru ecumenic.

Grupuri de străini – ortodocși, protestanți și catolici – se roagă în biserică împreună cu comunitatea ortodoxă locală, în timp ce ilustre personalități ale bisericilor creștine mondiale vizitează muzeul. Așa ajunge în 1975 la Sibiel și Secretarul Consiliului Ecumenic al Bisericilor din Geneva, *Philip Potter*, care va acorda sprijinul financiar pentru construirea unei clădiri noi ce adăpostește și azi muzeul.

Lucrarea și destinul preotului Zosim Oancea impresionează și astăzi străinii care află de acest muzeu din inima României și care devine o poartă spre alte minuni

și bijuterii ale spiritualității românești. Jurnalistul italian și-a încheiat prelegerea prin cuvintele părintelui Zosim Oancea: „Eu și generația mea am dus o viață de suferință și jertfă, dar nu ne-am pierdut încrederea în valorile noastre eterne. Ceea ce am reușit să fac, cu ajutorul lui Dumnezeu și al atâtor oameni de bună-credință, este într-un fel o revanșă asupra călăilor generației mele.

Am învățat mărturisirea, dar și iertarea, iar icoana mi s-a părut întotdeauna o împărtășire a ochilor și a sufletelor din bunătatea și frumusețea care ne leagă și ne poartă pe toți spre Cel ce a biruit lumea”. Giovanni Ruggeri nu numai că a încântat publicul prin prezentarea și entuziasmul său, dar așa cum a precizat doamna director *Brîndușa Armanca*, el este cel mai bun ambasador al culturii românești în Occident.

Gabriela Enea Elekes

Pr. Zosim Oancea

FOAIA
românească
26 martie 2010
www.foaia.hu

Săptămânal al românilor din Ungaria. Editat de Editura de presă și cărți „NOI”. Director: Eva Iova. Colectiv redacțional: Rita Păcșas, Anca Liana Butar, Ana Cioca Czesznak. Tehnoredactor: Ștefan Mihailov. Informatician: Ioan Ruja. Editura și redacția: 5700 Jula, str. Gh. Doja nr. 8., CP 95. Telefon: (66) 463-152, 361-789 Fax: (66) 463-152, E-mail: foaia@foaia.hu, Editor responsabil: Dr. Ioan Ciotea, președinte, Uniunea Culturală a Românilor din Ungaria, 5700 Jula, str. Gh. Doja nr. 8. Internet: www.romanul.hu, uniunea@romanul.hu. Tiparul: Schneider Nyomda Kft, 5700 Jula, str. Károlyi M. nr. 7. Index: 25291. ISSN 1418-8341. Abonamente la Foaia românească în județele Bács-Kiskun, Bichș și Csongrad se efectuează la oficiile poștale, iar în celelalte județe la adresa redacției atât personal, cât și prin cec poștal. Abonamentele pe anul 2010: 3 luni 1050 forinți; 6 luni 2100 forinți; 1 an 4200 forinți.